

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم و مصادیق حیات در قرآن و حکمت متعالیه

محل انتشار:

دوفصلنامه حکمت معاصر، دوره 12، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

مریم عباس آبادی عربی - دانشجوی دکترا، گروه فلسفه و حکمت دانشکده الهیات دانشگاه فردوسی مشهد، ایران

علی حقی - دانشیار گروه فلسفه و حکمت دانشکده الهیات دانشگاه فردوسی مشهد، ایران (نویسنده مسئول)

علیرضا کهنسال - دانشیار گروه فلسفه و حکمت دانشکده الهیات دانشگاه فردوسی مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

صدرالمتالهین حیات را مبدا «ادراک» و «فعل» می داند و با توجه به اصول فلسفه خود مثل اصل اصالت، بساطت و تشکیک وجود ثابت کرد که حیات، حقیقتی تشکیکی است که در همه مراتب وجود سرپان دارد. بنابراین طبق فلسفه ملاصدرا همه موجودات زنده هستند. در حالی که طبق فلسفه‌های پیش از ملاصدرا در عالم طبیعت صرفاً حیوانات و انسان‌ها دارای حیات دانسته می‌شدند چراکه فقط این دو دسته دارای قوای مدرکه و محرکه بودند و گیاهان و جمادات فاقد این قوا بودند و در نتیجه طبق این فلسفه‌ها فاقد حیات دانسته می‌شدند. این دیدگاه با آیات قرآن و مبانی فلسفه ملاصدرا قابل پذیرش نیست. در بسیاری از آیات قرآن به تسبیح عمومی همه موجودات اشاره می‌کند، تسبیحی که برای انسان قابل فهم نیست. محتوای این آیات نشان‌دهنده‌ی این است که همه موجودات دارای آگاهی و حیات هستند. آگاهی و حیاتی که ملاصدرا توانست آن را با اصول فلسفه خود اثبات کند.

کلمات کلیدی:

وجود، حیات، نفس، علم، قدرت، ملاصدرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1331254>

